

Jack London

Bílý tesák

Příběh Bílého tesáka se odehrává během zlaté horečky na sklonku devatenáctého století v Kanadě a západní části Spojených států. V tomto dobrodružném a romantickém prostředí má čtenář možnost sledovat osudy vlka, který se snaží přežít a přizpůsobit neustálým změnám svého okolí. Může se divoká šelma stát věrným přítelem člověka? Dokáže rozlišit dobro a zlo? Je obyčejné zvíře schopné najít smysl života? Co charakter formuje silněji, láska nebo násilí?

Lekce 1.5 Rysice ve vlčím doupěti

(Podle knihy Jacka Londona Bílý tesák)

Cvičení 1. V některých větách jsou slova navíc, která tam nepatří. Označte je a pak je vypište na volné řádky. Slova-veřtelce můžete slabě přeškrtnout, aby vám nevadila v další práci s textem.

Pak hlad ustal. Vlčice přinesla maso. Bylo zvláštní, jiné, než jaké nosila předtím. Bylo to rysí mládě, odrostlé jako vlček, jenže ne tak velké. A bylo celé příběh jeho. Netušil, že mámě padl za oběť celý zbytek rysí rodiny.

Plný žaludek svádí k nečinnosti a vlček ležel v jeskyni schoulen u matčina boku a spal. Vzburcovalo ho její zavrčení. Ještě nikdy, snad za celý svůj život, tak strašně nezavrčela. Měla věty proč a sama to nejlépe věděla. Rysí doupě nelze vyloupit beztrusně. V plné záři odpoledního slunce spatřil vlček ve vchodu do jeskyně křičet se rysici. Srst na zádech se mu při tom pohledu zježila. Bylo čeho se bát, nepotřeboval ani pud, aby to poznal. A kdyby sám pohled nestačil, vztekly řev, který veřtelce výrazil a který rychle vyvrcholil v chraptivém vřesku, k tomu stačil úplně.

Vlček v sobě pocítil ostruhu lehce života, vstal, postavil se po bok matce a statečně zavrčel. Ale ona ho k jeho hanbě odstrčila za sebe. Rysice nemohla dovnitř skočit, neboť jeskyně byla nízká, a když se do ní pokusila vplížit, vlčice se na ni vrhla a přitiskla ji k zemi. Vlček neviděl z toho boje mnoho. Vzduch se otřásal chrčením, prskáním a vřeskem píše. Šelmy se zmítaly sem a tam, rysice trhala drápy a hryzala chrupem, vlčice měla jen své zuby.

V jednom okamžiku vlček přece jen vyrazil a zahryzl se rysici do zadní pracky. Třebaže o tom nevěděl, upoutal tlapu svou vahou a ušetřil tím matce mnohou ránu. Při zvratu v boji se dostal pod těla obou bojovnic a nohu musel pustit. Vzápětí od sebe samice odskočily, a dříve než se znovu srazily, sekla rysice vlčka mohutnou tlapou, roztrhla mu plec na kost a odhodila ho ke stěně, až se zapotácel. K řevu slova se přidal pronikavý, bolestný a vyděšený nářek mláděte. Ale boj trval tak dlouho, že vlček měl kdy se vynářkat a prožít ještě jeden příval odvahy; a tak se dočkal konce zápasu zakousnut do zadní pracky rysice a zuřivě vrče se zaťatými tesáky.

Rysice byla si v nich mrtvá. Ale i vlčice byla velice pohmožděná a vysílená. Nejprve laskala vlčka a olizovala mu raněnou plec; ztráta krve ji však oslabila; celý den a noc ležela bez hnutí,

sotva dýchajíc, po boku padlého nepřítele. Po celý týden nevyšla z jeskyně než se napít, a i tehdy se pohybovala jen pomalu a s bolestí. Po týdnu byl už rys sežrán a vlčici se rány zahojily tou měrou, že se mohla vydat na lov za masem.

Vlčkovi plec ztuhla a bolela ho a nějaký čas ještě kulhal po hrozné ráně. Ale svět našla se mu nyní zdál jiný. Pohyboval se v něm s větší sebedůvěrou, s bojovností, jakou až do zápasu s rysem nepocítil. Pohlížel na život dravěji, měl už za sebou první skutečný boj; zahryzl se už do protivníkovy těla a skrýše přežil to. A pro to všechno chodil po světě daleko směleji, ba i se zpupností, jež byla u něho nová. Nebál se dobře už menších věcí a ztratil mnoho ze své ostýchavosti, třebaže ho nepřestalo tížit neznámo se svými tajemstvími a děsy.

Začal doprovázet matku na lovu, poznal hledá, jak se zabíjí maso, a sám se také zabíjení účastnil. A nejasně, po svém způsobu, se naučil znát zákon masa. Maso je sám život. Jedni zabíjejí, druzí jsou zabíjeni. Zákon zní: žer, nebo budeš sežrán. Vlček tento zákon nevyřkl nějakými jasnými, určitými slovy, ani o něm nemudroval kdo čte, ale žil podle něho.

Vlček nepřemýšlel po lidsku. Svět byl plný překvapení. Život a pohyb, hra jeho svalů, to byla nekonečná slast. Lovit maso znamenalo vzrušení, rozjaření. Rvačky a boje mu byly radostí. Zakoušel i pohodu a uspokojení. Mít plný žaludek, držet líně na slunci - to byla vrchovatá odměna za strádání a námahu, a strádání a námaha samy stály za prožití. Byly to projevy tiše života a život je radostný teprve tehdy, když se může vybouřit. A tak vlček nechoval k drsnému prostředí nenávisť. Byl plný života, šťastný, hrdý sám na sebe.